

nansminister som Konseilspræsident gjorde, var jo en stærk Bekræftelse af, at det ærede Medlem havde Ret. Det viste sig altsaa efter 4 Aars Forløb den Gang, at den Tvivl, som fra mange Sider her i Salen fremsattes om denne Vejs Farbarhed, var berettiget, og at denne Vej var en Sækkegade, som Regeringen havde ført sit Parti ind i, og hvor det havde traadt frem og tilbage i Løbet af 4 Aar, men uden at føre Forfatningsspørgsmaalet et Skridt videre frem. Ogsaa den Gang var der en Konseilspræsident, som, naar man sagde, at Landstingets Behandling af denne Sag viste jo, at vi ikke kom frem ad denne Vej, svarede saaledes, som den højtærede Konseilspræsident har svaret i Dag, men den Omstændighed, at en Konseilspræsident tidligere har svaret saaledes, og at Kendsgemingerne have afkræftet hans Svar, giver ikke megen Styrkelse for det Svar, den højtærede Konseilspræsident har givet. Da Sagen igen skulde føres videre, erkendte det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), at det kunde ikke nytte nu at nøjes med at behandle Forfatningssagen som et Spørgsmaal alene om Grundlovens § 32, og derfor erkendte han, at man maatte tage nogle andre Spørgsmaal med ind i denne Sag, navnlig Spørgsmaalet om Rigsdagsvalgretten.

Hvad er det, der nu foreligger? Der foreligger dette, at det Parti oppe i Landstinget, som der oppe gør Udslaget i denne Sag, det frikonservative Parti, i den Udtalelse, som jeg før oplæste, erklærer, at det er villigt til at gaa to Veje, enten at behandle § 32 alene eller at gaa til en samlet Forfatningsrevision. Altsaa de Frikonservative erklære sig nu villige til at forhandle Spørgsmaalet om § 32, som Rigsdagen nu i 4 Aar forgæves har beskæftiget sig med. Jeg frygter, at hvis Rigsdagen fulgte den Opfordring, som ligger i denne de Frikonservatives Udtalelse, vilde vi paa ny begynde paa 4 Aars forgæves Arbejde, thi i samme Øjeblik Forfatningssagen er indskrænket til § 32, vilde de Frikonservative møde Regeringen med den tidligere konstitutionelle Forespørgsel og derved atter sætte Sagen i Bero. De Frikonservatives Stilling, nemlig at Forfatningsforandringen, hvis den ikke skal være helt omfattende, bør begrænses til § 32, er jo udtalt her i Folketinget af Ordføreren for den mindre Højregruppe, det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen), men ogsaa i nogle Regeringsblade har denne Tanke om at vende tilbage til Behandlingen af § 32 fundet

stærk Sympati. Jeg skal tillade mig at minde om, at et Blad, som staar stærkt i Regeringens Politik og er en stærk Tilhænger særlig af de nuværende politiske Ledere af denne Regering, nemlig den højtærede Konseilspræsident og den højtærede Finansminister, „Lolland-Falsters Folketidende“, har udtalt sig saaledes, at det betegnede den Del af Forslaget, som angaar Valgretsudvidelserne, som noget, der ikke vilde møde nogen egentlig Modstand i Venstre. Der skrives i Bladet følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal nævne, det er kun ganske kort: „Vil Regeringens Forslag ikke møde nogen egentlig Modstand i Venstre, saa er det af de anførte Grunde rimeligt, at særlig populær og velkommen er det ikke overalt i dette Øjeblik, man vil ikke ruste sig til ivrigt Forsvar for det, og man vil mange Steder uden synderlig Sorg se det strande, hvis blot Fastsættelsen af Folketingsmedlemmernes Antal kan reddes fra Skibbruddet.“ Her ser man i den Lejr, som særlig den nuværende Regerings politiske Ledere, de to ærede Medlemmer af Regeringen, jeg før nævnede, repræsentere, Udtryk for den samme Politik, som er tilkendegivet gennem det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen), og som var det ene Forslag, som fremsattes af de Frikonservatives Ordfører.

Hvis vi fortsætte Behandlingen, uden at Regeringen modificerer sin Taktik, frygter jeg derfor for, at vi paa ny komme ind i Behandlingen af § 32, og vi vilde da igen være inde i den politiske Karusel, som Forfatningssagen hidtil har været i, og hvor der nok kan siges at være en Art Bevægelse, for saa vidt Paragrafferne stadig væk ere blevne kørt rundt, men saaledes at man stadig naar tilbage til det samme Udgangspunkt og aldrig naar fremad. Og det er ikke saa besynderligt, thi en Ændring i § 32 er ikke et Forslag, som har Styrke til at føre Sagen videre frem alene. Naar man forhandler kun om § 32, har Landstinget den sikre Forvisning, at paa denne Sag, paa Ændringen af § 32, kan der ikke ventes nogen Kamp, paa dette Forslag kan der ikke ventes noget forfatningsmæssigt eller politisk Middel af særegen Art anvendt. Følgelig kunne de med Tryghed forskanse sig i deres Stilling og nægte at føre Forhandlingen om en Forfatningsrevision videre. Hvis der skal være Styrke i en Forfatningsændring, maa den være af den Art, at Landstinget forstaar, at der i Forhandlingen er den Styrke, som kommer fra Befolkningens